

Underfølgelse, som jeg haaber, at det ærebe Thing vil bevilge mig Medlerne til at lade foretage, skulde føre til, at man fra Ministeriets Side kom til at foretrække en anden Linie end Vandrup—Esbjerg, saa vil det være ubetinget nødvendigt at komme til Rigsdagen og forlange en større Bevilling til den af mig angivne nordligere Linie, der, om end ikke ubetydelig kortere, dog ikke vil kunne bygges for den Sum, som Fleertallet foreslaaer bevilget til Bygning af en Tverbane. Jeg nærer ikke Tvivl om, at den endelige Fastsættelse af denne Jernbanelinies Retning og Bestaenighed vil komme til at foreligge for Rigsdagen, forsaavidt man vil fravige Retningen Vandrup—Esbjerg. Iøvrigt vil jeg kun gjøre opmærksom paa, at forsaavidt det ærebe Medlem og andre ærebe Medlemmer ikke skulde føle sig fuldkommen beroligede allerede herved, vilde det være forholdsvis let til Littr. d. at knytte en Bemærkning om dette Punkt, hvorved det blev aldeles utvivlsomt, at, forsaavidt man valgte en anden Linie end Vandrup—Esbjerg, skulde dertil senere Beslutning forbeholdes. Det har været min oprindelige Tanke — og jeg har aldrig lagt Skjul derpaa —, at, idet jeg forelagde Forslag om Anlæg af Esbjerg Havn, der da tillige maatte tages Beslutning om en vestlig Bane; men jeg ansaae det for at være det Fornuftigste at vente med Fastsættelsen af den endelige Retningslinie indtil et senere Tidspunkt. Der har altsaa fra min Side ikke været Forbring om at faae en tidligere Fastsættelse af Retningslinien.

Da jeg har modtaget Ordet, kan jeg ikke undlade allerede nu at besvare, saa kort jeg formaaer, nogle af de Bemærkninger, som det ærebe Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (M. Hage) har rettet nærmest til mig. Jeg erkjender, at det ærebe Medlem foruden andre Fordele i Discussionen ligeoverfor mig har den ubestridelige Fordeel at have mine Udtalelser i denne Sag liggende trykte foran sig. Jeg haaber ikke, at denne Discussion skal trække saa langt ud, at jeg vinder en lignende Fordeel ligeoverfor ham. Noget af, hvad det ærebe Medlem anførte, berøer dog paa en Misforstaaelse, skjøndt mit Foredrag foreligger trykt for ham. Det ærebe Medlem undrede sig ikke

over, at jeg som Indenrigsminister kunde fremkomme med den Art finansielle Betragtninger, som jeg fremkom med igaar, men han undrede sig over, at jeg kunde bebude, at Finantsministeren kunde godkjende Sligt. Det ærebe Medlem anførte, at jeg skulde have sagt, at det var tidsnok at standse med Bygningen af Jernbaner, naar man ikke mere havde Naad dertil, men dette berøer paa en Misforstaaelse; hvad jeg sagde, var, at det var tidsnok at standse med Bygningen af Jernbaner, naar Krig eller andre saadanne uforudsete Omstændigheder gjorde det nødvendigt. Jeg troer endog saa, at jeg igaar udtrykkelig udtalte, at man selvfølgelig i de Contracter, man afsluttede om Jernbaneanlæg, vilde sikkre sig, at der, forsaavidt saadanne uforudsete Eventualiteter indtraf, da standsedes med Bygningen af Banerne. Det ærebe Medlem paaviste som en besynderlig Modsigelse, at Finantsministeren krævede en overordentlig Skat paa samme Tid, som Indenrigsministeren forlangte en Bevilling paa 7 à 8 Millioner. Det forekommer mig, at denne Modsigelse ikke er tilstede. Jeg finder det at være ganske rigtigt fra en Finantsministers Standpunkt at kræve, at Skatteyderne skulde bringe Rigevægt tilstede imellem de ordinaire Indtægter og Udgifter; men det vilde forekomme mig at være fuldstændig absurd, naar en Finantsminister vilde fordrø, at der igjennem Skatteyderne skulde tilveiebringes Midler til saadanne nye Anlæg af Jernbaner. Det ærebe Medlem betegnede vel disse Udgifter til Jernbaneanlægene som uproductive, men Rigtigheden af denne Paastand troer jeg dog, han vil have Bænkkelighed ved at bevise; thi selv om han skulde blive istand til at paavise senere, at disse Anlæg ikke have bragt nogen umiddelbar Statsindtægt, i det Mindste ikke en Statsindtægt, svarende til 4 à 5 pCt. Rente af Anlægscapitalen, saa er dermed langtfra beviist, at Anlægene ere uproductive. Jeg skjælnes ligesaa fuldt som det ærebe Medlem imellem Statsformuen og Statskassens Formue, forsaavidt jeg ikke betragter Statsformuen som tilhørende Statskassen, og det kun er et Tidsspørgsmaal, naar Statskassen vil bemægtige sig større eller mindre Dele deraf. Men hvad jeg har udtalt, eller i alt Fald villet udtale — jeg frygter for,